

Ordonanță de urgență nr. 119 din 24/10/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 738 din 31/10/2007, Intrare în vigoare: 31/10/2007

Având în vedere prevederile art. 249 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, care instituie obligația României, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, de a transpune în dreptul intern directivele comunitare,

ținând seama că Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale este în vigoare în statele membre de la data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, termenul de transpunere acordat acestora fiind 8 august 2002,

având în atenție angajamentele asumate de autoritățile române prin Tratatul de aderare la Uniunea Europeană,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

CAPITOLUL I

Definiții

Art. 1. - În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. contract comercial reprezintă contractul încheiat între comercianți ori între aceștia și o autoritate contractantă, având ca obiect furnizarea unor bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani;

2. autoritate contractantă reprezintă:

a) orice autoritate publică a statului român sau a unui stat membru al Uniunii Europene, care acționează la nivel central, regional ori local;

b) orice organism de drept public, altul decât cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără caracter comercial, și care se află în cel puțin una dintre următoarele situații:

- este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a);

- se află în subordinea sau este supusă controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a);

- în componența consiliului de administrație ori, după caz, a consiliului de supraveghere și directoratului mai mult de jumătate din numărul membrilor sunt numiți de o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a);

c) orice asocierie formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);

3. întârzierea plății reprezintă depășirea termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului;

4. titlu executoriu reprezintă hotărârea pronunțată de o instanță judecătorească sau decizia de plată emisă de altă autoritate competentă, prin care s-a dispus fie plata imediată, fie plata în rate, care permite creditorului să recupereze creanțele de la debitor prin mijloace de executare silită.

CAPITOLUL II

Domeniul de aplicare

Art. 2. - (1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență:

a) creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență;

b) contractele încheiate între comercianți și consumatori.

CAPITOLUL III **Dobânda aplicabilă obligațiilor de plată** **rezultate din contracte comerciale**

Art. 3. - (1) Creanța constând în plata prețului produce dobânzi după cum urmează:

a) în cazul contractelor încheiate între comercianți, potrivit art. 43 din Codul comercial;

b) în cazul contractelor încheiate între comercianți și o autoritate contractantă, fără a fi necesară punerea în întârziere a debitorului:

(i) dacă în contract a fost fixat un termen de plată, din ziua următoare acestui termen;

(ii) dacă data sau termenul de plată nu este fixată/fixat în contract:

- după 30 de zile de la data primirii de către debitor a facturii sau a oricărei alte asemenea solicitări de plată;

- dacă data primirii facturii ori a unei solicitări echivalente de plată este incertă, după 30 de zile de la recepția mărfurilor sau prestarea serviciilor;

- dacă solicitarea de plată a fost comunicată înainte de a primi mărfurile sau serviciile, la expirarea unui termen de 30 de zile de la primirea mărfurilor sau prestarea serviciilor;

- dacă legea sau contractul stabilește o procedură de acceptare ori de verificare, permițând certificarea conformității mărfurilor sau serviciilor, iar debitorul a primit factura ori solicitarea de plată la data verificării sau anterior acestei date, la expirarea unui termen de 30 de zile de la ultima dintre aceste date.

(2) Creditorul poate să pretindă daune-interese suplimentare pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea sumelor ca urmare a neexecutării la timp a obligațiilor de către debitor.

(3) Este nulă orice convenție prin care se fixează o obligație de punere în întârziere pentru a opera curgerea dobânzilor sau un termen de la care creanța produce dobânzi mai mare decât cel prevăzut la alin. (1).

Art. 4. - (1) Părțile sunt libere să stabilească rata dobânzii pentru întârzierea în plata prețului.

(2) În cazul în care rata dobânzii nu este stabilită prin contract, se va aplica rata dobânzii de referință stabilită de Banca Națională a României. Rata de referință în vigoare în prima zi calendaristică a semestrului se aplică în următoarele 6 luni.

CAPITOLUL IV **Dispoziții procedurale**

Art. 5. - (1) Cererea privind creanța de plată a prețului se depune la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(2) În cazul litigiilor privitoare la obligații de plată rezultând din contracte comerciale nu este necesară parcurgerea, în prealabil, a etapei concilierii directe prevăzute la art. 720¹ din Codul de procedură civilă.

Art. 6. - (1) Cererea introdusă potrivit prevederilor art. 5 cuprinde:

a) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului;

b) numele și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul certificatului de înmatriculare în registrul comerțului, codul fiscal și contul bancar;

c) suma ce face obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligațiilor de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plata și orice element necesar pentru determinarea datoriei;

d) semnătura creditorului.

(2) La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.

(3) Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță.

Art. 7. - (1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.

(2) Când creditorul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul sau sediul pârâtului, președintele instanței va dispune citarea acestuia prin publicitate. Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, sau într-un ziar de largă circulație se fac cu 5 zile înainte de data fixată pentru judecată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(4) În citație se va preciza că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare, debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică. În cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

Art. 8. - (1) În cazul în care creditorul declară că a primit plata sumei datorate, instanța ia act de această împrejurare printr-o încheiere irevocabilă.

(2) Dacă creditorul și debitorul ajung la o înțelegere asupra plății, instanța ia act de aceasta, pronunțând o hotărâre de expedient, potrivit art. 271 din Codul de procedură civilă, care, prin excepție de la art. 273 din același cod, este irevocabilă.

(3) Hotărârea de expedient constituie titlu executoriu.

Art. 9. - (1) Sub sancțiunea decăderii, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare.

(2) În cazul în care debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă această contestație este întemeiată.

(3) În cazul în care contestația este întemeiată, instanța va respinge cererea creditorului printr-o încheiere irevocabilă. În această situație, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun.

Art. 10. - (1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă debitorul recunoaște o parte a pretențiilor creditorului, instanța emite o ordonanță de plată parțială pentru suma ce corespunde părții necontestate a creanței, stabilind termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței de plată. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) Ordonanța de plată se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.

Art. 11. - În cazul în care instanța, examinând probele cauzei, pronunță o ordonanță de plată numai pentru o parte din creanța pretinsă, creditorul poate formula cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun pentru a obține obligarea debitorului la plata restului datoriei.

Art. 12. - (1) Procedura prevăzută la art. 5-8 și la art. 11 nu va depăși 90 de zile de la data introducerii cererii creditorului.

(2) Termenul prevăzut la alin. (2) nu include perioadele de întârziere ce sunt în culpa creditorului.

Art. 13. - (1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța care a emis ordonanța de plată.

(3) Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauciune, al cărei quantum va fi fixat de instanță.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.

Art. 14. - (1) Ordonanța de plată, devenită irevocabilă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare, constituie titlu executoriu.

(2) Împotriva executării silite a ordonanței de plată debitorul poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun. În cadrul contestației nu se pot invoca decât aspecte legate de procedura de executare.

Art. 15. - Cererea pentru emiterea ordonanței de plată prevăzute la art. 12 alin. (1) se timbrează potrivit dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.

*

Prezenta ordonanță de urgență transpune Directiva 2000/35/CE privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 200 din 8 august 2000.